

den foregaaende Regerings Side at modvirke gennem de sagkyndiges Forslag om Nedsættelse af et Valutaraad, hvor Bankerne mødes med hele Erhvervslivet. Og man begynder et Arbejde. Men man hemmes af, at man ikke med det samme kan afbryde allerede skete Indkøbs Effektuering. Den Valuta, som er nødvendig til Handler, der var afsluttede før Valutaraadets Nedsættelse, maa man yde, og derfor kommer Valutaraadet ikke til at virke saa kraftigt; thi just paa det Tidspunkt, da det gamle er afviklet, og man skal begynde at beskæftige sig med det nye, slaas Valutaraadet i Stykker. Valutaraadet ønskede en lempelig Ordning, ikke Importforbud, ikke voldsomme Midler, som netop ved deres skematiske Form vil virke saa uhyre kraftigt ind, hvor de rammer, ogsaa paa de bestemte Kategorier af Erhvervslivet, som rammes af bestemte Importforbud, men en lempelig Ordning, hvor man bedømmer Landets Behov, dets Mulighed ogsaa for paa visse Varers Omraade at tage noget ind, ikke den frie Indførsel, men heller ikke den fuldkomne Lukning. Denne Ordning, ved hvilken Rigsdagen, Erhvervslivet og Bankerne sammen skulde forsøge at bringe vort Land over Valutavanskelighederne og skaffe Orden i vor Handelsbalance, den slaas ned, og saa tager Kronens Fald fat igen.

Jeg beder ærede Medlemmer se paa Forholdet mellem dansk og svensk Krone og engelsk og amerikansk Valuta i Marts 1919, i Marts 1920 og nu, og de vil se, i hvilken Grad den danske Krone har tabt Terræn i Tidspunktet fra Marts 1920 til Oktober 1920 i Sammenligning med den svenske Krone. I det første Aar er der ikke saa overordentlig stor Forskel paa deres Stilling overfor Udlandet, men nu derimod! Der er i de 6 Maaneder, som er hængaaet, siden Regeringen tiltraadte, forsmet meget paa dette Omraade. Meget er forsømt med Villie, fordi den højtærede Landbrugsminister ikke vil føre den eneste mulige og den nødvendige Politik paa dette Omraade. Hans Nægtelse af at centralisere Majs- og Foderstof-Importen vil komme det danske Landbrug og det danske Land dyrt at staa. Hans Modstand gennem hele sin Politik mod at centralisere Kulindkøbet har været det danske Land af en aldeles

overordentlig Kostbarhed. Der viser sig paa dette Omraade som overhovedet i Regeringens Politik en Usikkerhed, en Valenhed, en Vaklen. Man forstaar, at noget er nødvendigt, gør noget og opretholder noget, men paa Grund af Bundethed og Hildethed i gamle Doktriner er man lammet paa Haanden, og andet lige saa nødvendigt tør man ikke gøre.

For Kullenes Vedkommende opretholder man hele Statsnævnsvæsenet med Fordeling:centralerne, men Centraliseringen af Indkøbene, som Den overordentlige Kommission har tilraadet, gaar man ikke til. Jeg vil gerne spørge det højtærede Ministerium — hvem der nu har med det at gøre — hvorfor man ikke har fulgt Den overordentlige Kommissions Indstilling. I samme Forbindelse vil jeg gerne spørge, hvorfor man ikke har fulgt Industriraadets Indstilling om at nedsætte en Kommission til Overvejelse af en større Udnyttelse af vore indenlandske Brændselsmuligheder. I et enkelt Tal fremtræder tydeligt, hvad Kullenes Dyrhed betyder for os. I August Maaned i Aar førtes her til Landet Kul til en Værdi af 68 Mill. Kr. Det er nøjagtigt det samme Beløb, som i hele 1914 blev anvendt til Kul. For de 68 Mill. Kr. i 1914 fik vi 3 600 000 Tons Kul. For det samme Beløb i August Maaned i Aar fik vi 329 000 Tons. Cifprisen er fra 18 Kr. pr. Ton i 1914 steget til 205 Kr. i August Maaned i Aar, saa det er ikke uden Grund, at Statsministeren, da han nævnte Statsbane-Tallene, tog et vist Forbehold om, at de ikke kunde holde. Hvis man ikke fører en rimeligere Politik paa dette Omraade, kan man ikke faa disse Tal til at holde.

Det er belærende at se, hvorledes Stigningen i Priserne kun foregaar langsomt i de egentlige Krigsaar, men derefter i 1920 tager en rivende Fart og tager til Maaned for Maaned. Men der gaar ogsaa sære Fragsagn om den fuldkomne meningsløse Maade, hvorpaa der er købt Kul her til Landet, hvorledes man i Flæng har søgt at skrabe til sig, aaledes at visse Institutioner sidder med Kul for langt længere Tid, end rimeligt er, og mere, end Samfundet overhovedet kan tillade, hvis andre Institutioner derfor tidligere maa gaa i Staa; der er ingen Tvivl om, at hvis man var gaaet den ene naturlige Vej, den, som Samfunds-